

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/84/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5315200318
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5315200318.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Jozefa Turzu a JUDr. Ladislava Mejstříka, v spore žalobcu Intrum Justitia Slovakia s.r.o., Karadžičova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom J. X, P. O. D. XXX, XXX XX D., proti žalovanému X. G., nar. XX.XX.XXXX, K. XXX, toho času na neznámom mieste, o zaplatenie 3 537,85 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca, č. k. 4C/17/2015-51 zo dňa 11. februára 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, v ktorom žalobu vo zvyšku zamietol, ako i vo výroku o trovách konania, potvrdzuje.

Vo zvyšnej časti ponechal rozsudok nedotknutý.

Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1) Napadnutým rozsudkom súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 845,59 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 05.02.2012 do zaplatenia, v časti predmetu sporu o zaplatenie sumy 362,41 eur konanie zastavil, žalobu zamietol, čo do zaplatenia sumy 1 329,85 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1 329,85 eur a zo sumy 362,41 eur od 05.02.2012 do zaplatenia a rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, pričom žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť Slovenskej republike poplatok za návrh vo výške 212 eur.

2) Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že uzavretá zmluva, ktorou bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver, neobsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., keď sa v predmetnej zmluve uvádza len výška mesačnej splátky 94,- eur bez bližšej špecifikácie, teda bez toho, aby obsahovala údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivých nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V kontexte uvedeného mal súd žalovanému poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov a zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1 845,59 eur (poskytnutá pôžička 3.000 eur (č.l. 3) mínus žalovaným vykonaná úhrada pred podaním návrhu 772,- eur + 20,- eur), a to s prihliadnutím na výšku sumy, k úhrade ktorej bol žalovaný týmto rozsudkom vo vzťahu k žalobcovi zaviazaný a návrh žalobcu vo výške 1 329,85 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1 329,85 eur a zo sumy 362,41 eur od 05.02.2012 zamietol. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, teda v zmysle zásady úspechu.

3) Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, čo do výroku, v ktorom súd vo zvyšku jeho žalobu zamietol a do trov konania. Navrhol rozsudok zmeniť a vyhovieť jeho petitu. Poukázal pritom na rozsudok SD EÚ vo veci C-42/15. Súdny dvor rozhodol, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm.

k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je v rozpore so Smernicou 2008/48/ES, t. j. záväzným prameňom práva. Vylúčil oprávnenosť sankcie straty nároku na poplatky a úroky v prípade, že úverová zmluva neobsahuje rozdelenie úverovej splátky na jednotlivé zložky, keďže nešlo o obligatórnu náležitosť úverovej zmluvy v zmysle Smernice 2008/48/ES, a tak ani o takú náležitosť, ktorej absencia by bola spôsobilá spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

4) K podanému odvolaniu sa žalovaný nevyjadril.

5) Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) odvolaním napadnutý rozsudok vo výroku, v ktorom žalobu vo zvyšku zamietol, ako i vo výroku o trovách konania, podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Vo zvyšnej časti ponechal rozsudok nedotknutý.

6) Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keď ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

7) Následne v kontexte odvolacích námietok týkajúcich sa obsahu rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/15 považoval krajský súd za nevyhnutné venovať pozornosť obsahu argumentácie tejto súdnej authority a jej dosahu na aktuálny spor.

8) Súdny dvor na základe prejudiciálnych otázok položených Okresným súdom Dunajská Streda okrem iného v rozhodnutí uviedol, že článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

9) Na tomto mieste sa žiada zdôrazniť, že Súdny dvor EÚ poskytuje výlučne výklad európskej legislatívy, nie vnútroštátneho práva, teda v danom prípade nevykladal zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a jeho relevantné ustanovenia (§ 9), ale smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS.

10) Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice č. 2008/48/ES a celkom jednoznačne požaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere definovala tak splátky istiny, ako aj splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica č. 2008/48/ES, (ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, teda zákaz odchýlenia od ustanovení smernice vo vnútroštátnom práve), je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“ (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom k 21.03.2011). K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov (potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR), v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa úver považuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ Zákona za bezúročný a bez poplatkov.

11) Smernica EÚ, ktorá bola zjavne implementovaná do nášho právneho poriadku nad jej rámec a v rozpore s ustanovením o úplnej harmonizácii, nemôže mať priamy účinok, teda zakladať práva a povinnosti priamo sporovým stranám - pôsobiť horizontálne. Teória a prax Súdneho dvora EÚ vychádza z premisy, že takáto situácia môže následne viesť k použitiu tzv. eurokonformného výkladu vnútroštátnej normy (tzv. nepriamy účinok smernice), ktorý má však svoje medze už judikované rovnako Súdnym dvorom EÚ.

12) V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ je rozsah nepriameho účinku smerníc spočívajúci v eurokonformnom výklade vnútroštátnej regulácie vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym.

13) Súdny dvor medze nepriameho účinku smernice prehľadne zhrnul vo veci Adeneler, C-212/04 zo 04. júla 2006, keď uviedol, že „povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva“.

14) Vzhľadom na explicitné znenie zákona č. 129/2010 Z. z. v časti povinnosti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, by súd, ak by po rozsudku C 42-15 vyložil toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, doslova „zlomil“ vnútroštátne právo a toto vnútroštátne právo by nahradil smernicou EÚ (čo je postup typický pre priamy účinok). Nakoľko sa ale jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok smernice je vylúčený (teda môžeme uvažovať iba o účinku nepriamom) a naznačený postup nebude možný, pretože by sa jednalo o výklad práva contra legem.

15) Žiada sa uviesť, že výklad zákona č. 129/2010 Z. z. nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Pojem právnej istoty je v slovenskom Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v článku 2 ods. 2 ako „stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo“. Ustálená judikatúra slovenských súdov podala (a aj podáva) stabilný výklad ustanovenia zákona ohľadom potreby štruktúrovania splátok úveru a jej prelomenie spôsobom, ktorý uvádzal odvolateľ nie je prípustný. Na to, aby bolo možné vykladať zákon v súlade so smernicou, by bolo potrebné zákon č. 129/2010 Z. z. novelizovať a zosúladiť s textom smernice, inak by sa jednalo o výklad práva contra legem a bola by porušená zásada právnej istoty.

16) Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

17) O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP, nakoľko odvolateľ nemal úspech v odvolacom konaní, úspech mal žalovaný, mal by aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania, no vzhľadom na to, že ostal v odvolacom konaní nečinný, súd mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

18) Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).